

TOZ &

DUMAN

BENNY İMURA, ÖDEVLERİN BAŞINA BU KADAR BELA OLACAĞINI hiç düşünmemişti. Kıyamet günü bunların yanında hiç kalırdı.

“Bu şeyleri neden öğrenmek zorundayız ki?” diye sordu. “Ne olduğunu biliyoruz zaten. İnsanlar zombiye dönüşmeye başladı. Zombiler herkesi yedi ve ölen insanlar da zombiye dönüştü. Yani hikâyeden çıkarılacak ders şu: Ölmemeye çalış.”

Abisi Tom gözlerini kısmış, mutfak masasının üstünden onu izliyordu. “Ahmak gibi davranmak kendi seçimin mi yoksa doğuştan mı böylesin?”

“Dalga geçmiyorum. Neler olduğunu biliyoruz.”

“Gerçekten mi? Pekâlâ, o zaman yaz boyunca neden biz büyüklerin siz ufaklıklara yaşayan ölümler hakkındaki gerçekleri anlatmadığımı söyleyip durdun?”

“Olanları bize anlatmanız ayrı; ani sınavlar yapıp ödev hazırlatmanız apayrı bir olay.”

“Evet, çünkü Tanrı korusun, size anlattığımız herhangi bir

şeyi aklınızda tutmanız gerekir falan.”

Benny gizemli bir ifade takınarak kaşını kaldırdı ve eliyle alnını işaret etti. “Bütün her şey burada, devasa bilgi haznemde saklı.”

“Pekâlâ, dâhi çocuk. Madem öyle, salgını başlatan neydi?”

“Cevap çok basit,” dedi Benny. “Kimse bilmiyor.”

“Başlıca teoriler nedir peki?”

Benny çatalını tereyağında pişmiş koca bir parça patatese batırdı ve tamamını ağzına tıktı. Konuşmaya devam ederken ağzını şapırdatmayı da ihmal etmiyordu. Bu sayede Tom’u üç farklı şekilde gıcık etmeyi umuyordu. Tom, onun ağzı doluyken konuşmasından nefret ederdi. Ağzını şapırdatmasına da bayıldığı söylenemezdi. Ayrıca Benny’nin ağzı dolu olduğundan ne söylediği de anlaşılmıyordu ve bu yüzden Tom, onun ne dediğini anlayabilmek için tıka basa dolu ağzına daha dikkatli bakmak zorundaydı.

“Radyasyon, virüsler, biyolojik bir silah, zehirli atıklar, güneş ışınları, Tanrı’nın işi.”

Benny tüm bunları kelimelerin arasında hiç es vermeden hızlıca söyleyivermişti. Ki bu da sinir bozucu bir şeydi ve Benny’nin gıcık-metresine bir puan daha eklemesine değermişti.

Tom çayını yudumladı ve hiçbir şey söylemedi. Ama Benny’ye ters bir bakış atarak yanıtını verdi.

Benny iç çekerek yutkundu. “Tamam,” dedi. “Başlangıçta insanlar bu olaya, bir uyduyla dünyaya taşınan radyasyonun neden olduğunu düşündüler.”

“Uzay sondası,” diye düzeltti onu Tom.

“Her neyse. Ama bu hiç mantıklı değil. Çünkü bir uydu...”

“Uzay sondası.”

“...tüm dünyaya yayılabilecek kadar yüklü miktarda radyoaktif madde taşıyamaz.”

“...diye düşünüyoruz.”

“Elbette ama fen dersinde bize eski bir nükleer santral şey olsa bile ...”

“Erise.”

“...tüm gezegeni saracak kadar radyasyon yayamayacağı öğretili. Ki bu santrallerde bir uydunun taşıyabileceğinden çok daha fazla radyoaktif madde var.”

Tom iç çekerken Benny gülümsedi.

“Pekâlâ, bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorsun?”

“Dünya, radyoaktif uzay zombileri tarafından yok edilmedi.”

“*Büyük ihtimalle* radyoaktif uzay zombileri tarafından yok edilmedi,” diye düzeltti Tom. “Peki, ya virüsler?”

Benny tavuktan bir parça keserek ağzına attı. Tom çok iyi bir aşçıydı ve bu, yaptığı en iyi yemeklerden biriydi. Patates, mantar ve bademle sotelenmiş tavuk ve yeşil lahana yemeği. Kıştan kalan son parti unla yapılan, dumanı üstünde bir somun ekmek de Benny'nin midesine inmek için hazır bekliyordu.

“Chong'un babası, virüslerin canlı bir konak hücrelerine ihtiyaç duyduklarını söylüyor ama zombiler canlı değil. Dolayısıyla virüsler, bakteriler veya mantarlarla taşınmış olabilirmiş.”

“Bakterinin ne olduğunu biliyor musun?”

“Elbette... İnsanı hasta eden küçük böceklere bakteri denir.”

“Tanrım, nasıl bu kadar bilgili olabiliyorsun?! Kardeşin olmaktan gurur duyuyorum.”

“Kıçımı ö-”

“Laflarına dikkat et.”

Birbirlerine bakıp sırtttılar.

Benny'nin Tom'a duyduğu nefretin ve güvensizliğin, sevgi ve saygıya dönüşmesinin üzerinden yedi ay geçmişti. Bu süreç de geçen yaz, Benny'nin on beşinci yaş gününün hemen sonrasında başlamıştı. Benny, Tom'u sevmesine seviyordu ancak 'S' ile başlayan o kelimeyi kullanması mümkün değildi. Tom onun abisiydi, evet ancak hâlâ gerçek dünyada yaşadıklarından, Benny'nin 's'yle başlayan kelimeyi kullanma ihtimâli 'asla' ve 'çekil yolumdan, şimdi kusacağım' arasında bir yerlerdeydi.

Benny, o kelimeyi buna daha uygun düşecek birilerine söylemekten falan da korkmuyordu ama. Mesela kızıl saçlarıyla ortalığı kasıp kavuran çilli kraliçe Nix Riley'ye. Bunu ona söylemekten memnun olurdu ama ne yazık ki henüz bunu yapamamıştı. O büyük çatışmadan hemen sonra, Benny çekinerek bu konuyu açmaya çalışmış ancak Nix onu, o kelimeyi kullanacak olursa kendisine fiziksel şiddet uygulamakla tehdit etmişti. Benny de o an çenesini kapamanın daha uygun olacağını düşünmüştü. Pembe Göz Charlie ve Çekiç, Nix'in annesini öldürmüştü. Ve Nix sonrasında başına gelen çılgın olaylar yüzünden acısını bile doğru düzgün yaşayamamış; annesinin yasını bile tutamamıştı.

Korkuyu, umutsuzluğu ve mutluluğu aynı anda yaşadık-

ları tuhaf günler geçirmişlerdi. Benny, acısını yaşaması için Nix'e zaman tanıdı. Benny de çok üzgündü. Bayan Riley çok iyi bir kadındı. Tatlı, eğlenceli, nazik ve her zaman biraz hüznünlüdü. Mountainside'taki diğer herkes gibi o da İlk Gece'de büyük acılar çekmiş; kocası ve iki oğlunu kaybetmişti.

"Herkes büyük kayıplar yaşadı," diye hatırlatırdı Chong Benny'ye sık sık. Benny ve Chong, o zamanlar yeni yeni yürümeye başlayan birer çocuktuktu. Ancak arkadaşları arasında o geceyi bir tek onlar hatırlıyordu. Chong'un hatırladığı, bağrışmalar ve çılgınlardan oluşan bulanık görüntülerden ibaretti. Fakat Benny o gece yaşadıklarını tuhaf bir netlikle hatırlıyordu. Annesi onu birinci katın penceresinden, o zamanlar polis akademisinde yirmi bir yaşında bir öğrenci olan Tom'a uzatıyor ve ardından, eskiden babası olan o soluk benizli, ayaklarını sürüye sürüye yürüyen şey, gölgelerin arasından çıkararak annesini alıp götürüyordu. Ardından kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpan Tom, kucağında çırpınan Benny'yle birlikte kaçıyordu.

Geçen yıla kadar Benny İlk Gece'yi hep böyle hatırlamıştı. Ancak hafızası onu yanıltıyordu. Tüm hayatı boyunca, Tom'un kaçtığını düşünmüş ve onun, annesini ölüme terk eden bir korkak olduğuna inanmıştı.

Ancak artık farklı düşünüyordu. Tom'un onu kurtarmak için ne büyük acılar çekmiş olduğunu biliyordu şimdi. Annesinin onu Tom'a uzatırken çoktan ısırılmış olduğunu da... O, çoktan gitmişti. Tom da o an yapabileceği tek şeyi yapmış ve oradan uzaklaşmıştı. Annesinin kendisini feda etmesine göz yummak zorunda kalmıştı.

Benny artık on beş buçuk yaşındaydı. İlk Gece'nin üstün-